

argument for, at vi ikke kan udsætte ratifikationen. Det eneste argument, jeg har hørt, kom fra fru Dorte Bennedsen, der sagde, at vi har behandlet denne sag mange gange, og jeg synes, justitsministeren gav mange gode eksempler på og forklaringer på, hvorfor vi bør udsætte ratifikationen.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg synes også, det var rart at se, at justitsministeren er lige så forvirret som alle vi andre med hensyn til, hvad det er, der sker.

Sådan som jeg kan se det, har regeringen to løsningsmuligheder nu: Den ene er at udsætte ratifikationen af Schengen og se på, hvad regeringskonferenceresultatet bliver, og den anden – og det er måske i virkeligheden sådan, jeg forstår den måde, justitsministeren forsøgte at svare på – er at sige, at Danmark ikke vil være med til, at man helt eller delvis fører dele af Schengenkonventionen over i en overstatslig udvikling i Traktaten. Det ville også være klar tale.

Når der er en regeringskonference, skal samtlige lande være med, og den opregning af de mange og store problemer, som justitsministeren så gribende gav udtryk for, at der ville komme, hvis man helt eller delvis overførte Schengenkonventionen til Traktaten, viser jo også, at den danske regerings svar til regeringskonferenceforhandlingernes afslutning må være: Vi vil ikke være med til, at man går i gang med at overføre helt eller delvis, så det retlige bliver overstatsligt. Det ville være en god løsning.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, man i regeringspartierne bør lægge nøje mærke til, hvad fru Anne Bastrup siger. Det, hun siger, er jo den enkle kendsgerning, at hvis man overfører Schengenkonventionen til det overnationale EU, skyder man den danske undtagelse i sænk.

Jeg vil godt bede ministeren om at komme herop og supplere det, han sagde for et øjeblik siden, og jeg vil godt spørge ministeren, om det ikke er rigtigt, at det forslag på regeringskonferencen støttes af 12 eller 13 lande, dvs. det helt overvældende flertal, mens Danmark er totalt isoleret, fordi England og Irland får deres egen ordning og derfor ikke interesserer sig for Danmarks problem. Er det ikke korrekt, at det er grænsekontrol, asyl og indvandring, man efter en periode på 3 år vil lave flertalsafgørelser om,

altså indføre overnationale afgørelser i EU, og at det er det, som ligger på regeringskonferencens bord, og som vil skyde den danske undtagelse ned?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes, vi er nødt til at få klaret det her fuldstændig op.

Vores forbehold giver os selvfølgelig ret til at sige, at vi ikke vil være med til at flytte de ting over i søjle 1; det er en ret, vi har. Men samtidig sagde vi med det nationale kompromis, at vi vil tillade de andre lande at gå videre. Det vil sige, at vi har accepteret, at de andre kan flytte det over i søjle 1, og dermed er vi i den situation, at hvis de andre lande vil vedtage de ting efter 3 år med kvalificeret flertal, kan vi ikke forhindre det. Så kan vi sidde alene tilbage i søjle 3 og overveje, hvordan og hvorledes vi kan løse de problemer, der opstår for os, efterhånden som de andre gennemfører de åbne grænser.

Problemet bliver, at vi ikke får indflydelse på, hvordan de andre gennemfører tingene, men stort set selv skal lave nationale regler i overensstemmelse med dem, de andre har vedtaget. Det er den situation, Norge er i i øjeblikket, og det er den situation, man kan bringe Danmark i, og det vil da være en dybt ulykkelig situation. Derfor er vi nødt til, når regeringskonferencen er færdig, at tage stilling til, hvordan vi kan sikre, at Danmark kommer fuldt på omgangshøjde.

Men vi kan godt gøre, som fru Anne Bastrup sagde, og sige: Vi vil ikke være med, men vi kan ikke forhindre, at I andre går videre. Det har vi accepteret med Edinburg-Afgørelsen.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Nej, vi kan ikke forhindre de andre i det, men vi kan argumentere og sige, som min partifælle fru Elisabeth Arnold for lidt siden sagde til på den ene side fru Anne Bastrup fra SF og på den anden side hr. Keld Albrechtsen fra Enhedslisten: Vi interesserer os for, hvad SF siger, for I er med i det nationale kompromis; men hvad Enhedslisten siger, har ingen betydning, for jer har vi ingen aftale med.

På samme måde med Danmark: hvis vi får ratificeret Schengenaftalen på mellemstatsligt plan og sidder med på regeringskonferencen og forhandler med de andre lande, har vores argumenter og vores meninger vægt. Vi kan ikke forhindre de andre i at gøre det, de gerne vil, men vore meninger og vore argumenter har